

ГРАНИЧАРЪ

Непобедимъ, и смѣлъ, и буенъ —
ръжка надъ тебе, той простре
И бди отъ Дунавъ бързоструенъ
до югъ — до Бѣлото море.

Предъ него свѣтла се разстила
земята ни — вѣковенъ блѣнъ —
и снѣжна сприя е покрила
отново гордия Балканъ.

И волно дишашъ ти, Родино,
въ сѣня си тихъ и заснѣженъ —
блѣсти небето ведросиньо,
изгрѣ най-свѣтлиятъ ти день.

Защото вѣренъ, смѣлъ и буенъ,
ръжка надъ тебе той прострѣ
и бди отъ Дунавъ бързоструенъ
до югъ — до Бѣлото море!

Борисъ Маковски

